

ex potentiâ & actu. Et hoc quidem circa descriptionem
 a ctus absoluti ut sic desiderant. Alterum est circa po-
 sterioris distinctionis membrum, quando actum absolu-
 tum distinguebant in absolutum simpliciter, & secundum
 quid. Hanc actus absoluti secundum quid descriptio-
 nem rejiciunt ob duplicem causam (a) quia si actus se-
 cundum quid diceretur quodcunque ens, habens ali-
 quam actualitatem, quatenus extra nihil est, etiam com-
 posito substantiali, quatenus est extra nihil, conveniret
 appellatio actus (absoluti) (b) quia Rada asserit, quic-
 quid in hac significatione sit actus, dici posse actum enti-
 tativum. At, inquiunt, actus entitativus est actus, non
 absolute, sed respectivo sumptus, cum dicatur in ordine
 ad potentiam objectivam, eique correspondeat. Hinc
 concludunt: Nos tantum admittimus actum absolute
 dictum, & non actuantem, quem ille appellat simpliciter
 talem, qui est substantia simplex & completa, quales
 sunt Deus & Angeli.

§. 12.

Si, quid sentiamus de hac re, dicendum, videtur hæc
 lis maximam partem in explicatione terminorum con-
 sistere, & non nisi de nomine contendere. Si quis enim Radæ
 & Svarezii sententiam tueri velit, dicere poterit com-
 positam substantiam utique esse actum & in ipsorum sen-
 tentia hoc non esse absurdum. Nec pugnare cum hac
 doctrina, quod composita substantia constet ex potentiâ
 & actu, cum diversus respectus hanc pugnam facilimè
 tollat, & utrumque diverso respectu verum sit. Ad il-
 lud, quod dicunt Actum entitativum non esse absolutum
 sed respectivum, videri potest, certo sensu id esse verum,
 certo id esse falsum. Actus entitativus enim dupliciter
 spectari potest (1.) in ordine ad potentiam objectivam,

B 3 &